

for at opnaae Fordeel derved. Det troer jeg ogsaa nok er Tilfældet med de fleste af dem; jeg troer imidlertid dog, at der er Andre, som tage mod Børn, fordi de ingen Børn selv have, fordi de gjerne ønske at have et Barn, og fordi de virkelig have Interesse for at opdrage Børn; men jeg troer ikke, at denne Slags Forældre er skiftet til at opdrage forvildede Børn, ja, jeg troer ikke engang det kan lade sig gjøre. Det har oftere været Tilfældet, at Børn, som Fattigcommissionen dog ikke antog for at være saa meget forvildede, naar de bleve satte til Pleieforældre, ikke have kunnet styres af dem, og det har da ikke været længe, inden de have leveret dem tilbage. Den Slags Pleieforældre, som virkelig have sand Interesse for de Børn, de modtage, ville kun have stiftelige Børn, som de kunne faae Kjærlighed til, men ville ikke have Børn, de ikke ere istand til at holde Styr paa. Forholdet er desuden hos den Slags Pleieforældre meget ofte saaledes, at det væsentlig er Konen, som tager sig af Børnene; men man vil let see, at saadanne forvildede Børn paa ingen Maade kunne opdrages af Fruentimmer. Manden er meget ofte forhindret fra et specielt Tilsyn med Børnene, og undertiden kan det, naar han blander sig deri, være mere til Skade end Gavn. Jeg havde snarere ønsket, at der kunde blive oprettet flere af den Slags Instituter (Sa.); men det skulde ogsaa tillige være under den Forudsætning, at de kunde blive mere benyttede. Jeg har tidt bemærket, hvor lidet tilbøielige Fattigcommissionerne paa Landet synes at være til at benytte Institutet paa Bøggildgaard. Jeg veed ikke, om Grundene tildeels kunne ligge i, at Commissionerne ikke engang ere bekendte med, at der eksisterer et saadant Institut. Dog troer jeg, at det for endeel ogsaa ligger i, at de frympe sig ved at udrede de Udgifter, som derved kunne

foranlediges, og man kan dog ikke sige Andet, end at Betalingen for et Barn er stillet saa billigt som muligt; thi 20 Rbd. er det Ringeste, hvorfor man kan faae et Barn udsat hos Pleieforældre. Skulde der være Enkelte, der ville modtage dem for ringere Betaling, da troer jeg, at det vilde være betænkeligt at overlade dem slike Børn, med mindre det skulde være undtagelsesviis i ganske enkelte Tilfælde. I Kjøbstæderne vil man ikke let faae et Barn udsat for 20 Rbd., men snarere vilde der fordres 24 a 28 Rbd. Forsaavidt den ærede 4de Landstingsmand for 6te Kreds (E. Sørensens) har ønsket, at Antallet af Eleverne paa Bøggildgaard maatte blive større, da troer jeg ikke, at det, under Forudsætning af den bestemte Betaling, er muligt, eller, som Forholdet nu bliver ordnet, bliver muligt, at Institutet kan optage flere end 30 Børn. Naturligviis vil det, naar Betalingen bliver forhøjet, være en anden Sag; men dette troer jeg heller ikke, at der er Grund til. Jeg troer tværtimod, at man skulde bestræbe sig for, at Communerne kunde benytte Institutet, og jo højere Betalingen sættes, jo mere vil det vanskeliggjøres.

M. P. Bruun: De Oplysninger, den ærede Ordfører har givet med Hensyn til det af mig fremsatte Spørgsmaal, have rigtignok ikke været mig aldeles fyldestgjørende; men jeg vil gjerne indrømme, at dette Punkt er mindre væsentligt og at Hovedsagen er, hvorvidt et saadant Institut bør bestaae. Jeg skal med Hensyn dertil slutte mig til hvad der ytret af den ærede Secretair (Leith). Jeg troer, at det gamle Ordsprog: „Elet Dmgang fordærver gode Sæder“ ikke alene gjælder her, men at det ogsaa gjælder, at slet Dmgang bidrager til at vedligeholde slette Sæder, og at det vil blive Tilfældet i saadanne Instituter, hvor flere forvildede Børn bringes sammen med hinanden.